

Inkludering i menigheten

Klevstrand menighet i Porsgrunn

Fysisk nærhet mellom boligene og kirkebygget er viktig, tror jeg. Det er lettvinnt og greit når man kan trille og gå til kirken. Det har vært og er tilfellet med Herøya kirke og Stridsklev kirke. For øvrig er skyss/transport viktig!

Jeg tror det begynte med kirketjeneren i Herøya kirke. Hun var veldig omsorgsfull og oppfinnsom i forhold til de utviklingshemmede: Lot dem få små oppgaver som å tenne lysene, trykke på ringeknappen m. m. Det er allerede flere år siden dette startet. Og det holder på. Nye kirketjenere har kommet. De har skjønt poenget: Snakker godslig, spøkefullt og naturlig med de utviklingshemmede, bruker «vi»-form om jobben som kirketjener. Meningsfulle oppgaver som de makter å fylle er grunnleggende viktig for at de skal kjenne seg velkommen i kirken.

Da jeg begynte som diakon i menigheten, hadde jeg allerede vært SIMEN-leder et par år. Der gikk det opp for meg at det heter ikke: «Så godt for *dem* at *de* får komme til oss» Det heter: «Så godt for oss i menigheten at de vil komme!» De hører jo til her! Jeg har lært så mye av å være sammen med dem. ☺ Blant annet dette: Den kristne troen min er ikke knyttet til mitt intellekt i den grad jeg trodde før. For på SIMEN er det mange som er gla` i Jesus!

Dette ville jeg så gjerne formidle til hele menigheten. Jeg synes det har lyktes i stor grad. Vi såkalte normale synes i dag det er naturlig og godt at de utviklingshemmede har sin plass blant oss.

En episode som jeg er stolt av og glad for er denne: Etter noen år med inkluderingsarbeid satt jeg en søndag i benkeradene sammen med noen «SIMEN-venner» For dem er det ikke naturlig å være musestille, sånn som vi benkeslitere er vant til. Derfor var jeg spent på reaksjonen fra raden foran. Der satt flere ærverdige eldre kvinner. Men ikke en av dem snudde seg med bebreidende blick om det kom noen små lyder. Da tenkte jeg: Her er noe oppnådd!

☺

Det er også fint å oppleve – når vi går til alters, alvorsmenn og –kvinner som vi er vant til å være i den anledning. Når presten deler ut og sier «Jesu legeme» og «Jesu blod», da bøyer vi gjerne hodet og slår blikket ydmykt ned. Hos oss opplever vi av og til å høre et frimodig, til og med *begeistret* «ja»!

Av og til har «SIMEN» ansvar for deler av gudstjenesten. Det er særlig mimespill i forbindelse med prekenen som er iøynefallende. Jeg har sett hvordan garvede kirkegjengere - som har hørt tekstene om igjen og om igjen gjennom årenes løp – er blitt rørt til tårer av å se

Jesu lignelser bli «nye» ved enkel mime.

Lystenning ved forbønn er også en fin måte å inkludere utviklingshemmede på.

Noen av dem er ikke i stand til å gjøre det jeg oppfatter som meningsfulle oppgaver. Men jeg ser hvordan de liker å være i fellesskapet. Dessuten lærer vi etter hvert hva de er opptatt av og interessert i. Det gjør det lettere å slå av en liten prat. I likhet med oss såkalte normale setter de pris på en vennlig henvendelse selv om svaret bare blir «ja» eller «nei»

Tenne lys, bære fram altersølv m. m. er oppgaver som er naturlig å forslå når det gjelder spørsmålet «Hva kan de gjøre?» Dele ut salmebøker likeså. Trakte kaffen og ha den på kanne likeså.

En skal kjenne hver enkelt *vel*dig godt for å la dem arbeide *alene*. Derfor krever inkluderingsarbeidet god bemanning. Og det er viktig for dem som vil begynne/prøve at en ikke «tar seg vann over hodet»

Det er ikke nødvendig å være utdannet kateket, diakon, prest eller lærer for å kunne være med på dette. (Men det er jo ingen ulempe☺) Jeg vil si at det viktigste er viljen/evnen til å snakke naturlig med de utviklingshemmede. Ta dem på alvor, rett og slett.

Kirketjeneren kan ha en viktig rolle å spille hvis han/hun er «med» på det. Dette sier jeg fordi jeg har sett flere gode eksempler at det fungerer godt.

Av Øystein Nordli, diakon i Klevstrand